

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobců: a) N. T., nar. X, ev.č. X
b) nezl. D. K., nar. X, ev. č. X
oba státní příslušnost: K.
oba pobytem v ČR: X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2025, č. j. OAM-1718/ZA-ZA12-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci a) a b) **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobci se včas podanou žalobou domáhají přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Francouzská republika (dále též „Francie“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobci v žalobě namítali, že provedeným dokazováním ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobci (poznámka soudu: v textu žaloby se hovoří pouze o žalobci v jednotném čísle) vyjádřili obavy z pronásledování jak ve vlasti, tak na území Francie. Ústředním nedostatkem napadeného rozhodnutí je to, že neuvádí zhola nic k důvodům podané žádosti o mezinárodní ochranu a ani k obavám žalobců z pronásledování na území Francie. Napadené rozhodnutí sice uvádí, že se žalobci obávají postihu na území obou států, avšak bez bližší konkretizace. Jelikož žalovaný neuvedl nic k obavám žalobců z vycestování do vlasti, potažmo do Francie, je napadené rozhodnutí nezákonné pro nedostatek odůvodnění. Není totiž zřejmé, proč žalobci odmítají usilovat o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a zda necítí podobné nebezpečí, jaké jim hrozí při vycestování do vlasti. Pro nedostatek odůvodnění je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Za této situace nemůže být rozhodováno o přemístění žalobců do jiného členského státu. Žádost se týká i nezletilého dítěte, které by mělo vyrůstat v co nejstabilnějším prostředí, a nemělo by tak docházet k častým změnám země pobytu.
3. S ohledem na výše uvedené žalobci soudu navrhli, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobci současně navrhli přiznání odkladného účinku žalobě s odkazem na § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na správném a v dostatečném rozsahu zjištěném stavu věci, protože odpovídá nezbytným předpokladům pro jeho vydání. Přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je náležitým způsobem odůvodněno.
6. V případě žalobců bylo nutné aplikovat kritérium dané čl. 12 dublinkého nařízení, protože oba disponovali vízem (č. X, č. X) vydaným Francouzskou republikou dne 19. 7. 2024 ve městě Astana s platností ode dne X do X s počtem 15 dnů pobytu na území a možností jednoho vstupu. Žádost o mezinárodní ochranu podali dne 23. 12. 2024. Vzhledem k těmto okolnostem požádal správní orgán dne 7. 1. 2025 Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu. Dne

6. 3. 2025 obdržel správní orgán informaci o tom, že Francouzská republika uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti.
7. Žalovaný považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou soudní judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí.
8. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud přezkoumal v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s., bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
10. Soud samostatně nerozhodoval o žalobci uplatněném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ten byl konzumován konečným rozhodnutím ve věci samé.
11. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobkyní a) jménem svým i nezletilého syna (žalobce b)) vyplynulo, že do prostoru EU přicestovali dne 8. 8. 2024 a od té doby setrvali v Praze. K cestě jim bylo uděleno 15denní turistické vízum Francouzské republiky s platností do září 2024. Jiná víza či oprávnění k pobytu jim v minulosti nebyla udělena. Od roku 2022 je žalobkyně a) rozvedená, bývalý manžel se nachází v Kazachstánu. Žalobkyně a) má kromě syna ještě 2 dcery, které pobývají ve vlasti. Žalobci v minulosti nepobývali v EU a o udělení mezinárodní ochrany v jiné členské zemi EU nežádali. Oba žalobci jsou zdraví, nepotýkají se s žádným zdravotním omezením a neužívají pravidelně léky. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla žalobkyně a) spor o syna s bývalým manželem, který chce převzít syna do vlastní péče. Oba žalobci prokázali svoji totožnost a státní příslušnost platným cestovním dokladem Republiky Kazachstán.
12. V rámci pohovoru k podané žádosti dne 3. 1. 2025 za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka žalobkyně a) uvedla, že víza obstarala pro sebe i syna za pomoci zprostředkovatele. Slíbil jí pomoc s nalezením práce a vyřízením dokladů. Následně přestal komunikovat. Do Francie neměla zájem cestovat. Na internetu žalobkyně a) našla informace, že jí v ČR pomohou, a proto zde žádá o mezinárodní ochranu. Jiné důvody, pro které zvolila právě ČR, neměla. Společně se synem žije v Praze. Prostředky k pokrytí svých nákladů získávají vlastními silami, neboť příležitostně pracují. I nadále budou samostatně setrvávat mimo zařízení určené k ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu. V souvislosti s Francií neměla žalobkyně a) nikdy žádné problémy a nemá žádné konkrétní důvody, pro které by nemohla vycestovat se synem do Francie. Ovšem raději by se synem zůstala v ČR. Žalobkyně hledala informace na internetu, proto se dostavila k podání žádosti o mezinárodní ochranu až v prosinci, i když platnost jejich víz udělených Francouzskou republikou skončila již v září 2024. Na území EU se nenachází žádní příbuzní žalobců a žalobci zde nemá jiné sociální vazby. V rámci pohovoru k podání žádosti dne 7. 1. 2025 žalobce b) za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka uvedl, že přicestoval do ČR s matkou (žalobkyně a)), s níž by chtěl být

raději než s otcem. Jiné důvody pro přicestování do ČR neměl. Konkrétní vazby k ČR žalobce b) nemá. Ve Francii v minulosti nikdy nesetřával. V souvislosti s Francií se nikdy v minulosti nesetkal s žádnými problémy. Žalobce b) porozuměl obsahu správního řízení. Konkrétní důvody, pro které by nemohl vycestovat do Francie z účelem dokončení své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce b) nemá. Raději by ale setrval v ČR, kde se mu zalíbilo. V ČR dosud trávil čas vycházkami, občasně vykonával s matkou krátkodobá zaměstnání. Jeho otec se nachází v Republice Kazachstán.

13. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).
14. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
15. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobkyně a) aplikovat, neboť je coby žadatelka o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce b) nelze tento článek rovněž aplikovat, neboť je osobou nezletilou v doprovodu své matky. V případě žalobců není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z jejich žádosti o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jejich rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobců není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobců vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jejich rodiny, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobců aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobců vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobců nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobců nebo svobodní nezletilí sourozenci.
16. Podle článku 12 odst. 2 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil.
17. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na

základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.

18. V případě žalobců bylo tedy nezbytné aplikovat právě kritérium uvedené v čl. 12 odst. 2 a 4 dublinského nařízení, neboť z údajů uvedených v cestovních dokladech žalobců bylo zjištěno, že byli držiteli víza (č. X a č. X) vydaného Francouzskou republikou dne 19. 7. 2024 ve městě Astana (Kazachstán) s platností ode dne 5. 8. 2024 do dne 4. 9. 2024 a počtem 15 dnů pobytu na území s možností 1 vstupu. Z provedených zjištění ve správním řízení také vyplynulo, že žalobci přicestovali do EU dne 8. 8. 2024 a od té doby setrvali v Praze. Přicestovali na 15denní turistické vízum Francouzské republiky s platností do září 2024. Jiná víza ani oprávnění k pobytu jim nebyla udělena. Dne 23. 12. 2024 požádali na území ČR o mezinárodní ochranu. V jiné členské zemi EU nežádali o mezinárodní ochranu. Na základě shora provedených zjištění tedy bylo nezbytné aplikovat v případě žalobců kritérium dané článkem 12 odst. 4 dublinského nařízení, kdy je podle čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který udělil žadatelům vízum, jehož platnost skončila před méně než 6 měsíci, na základě čehož mohli vstoupit na území členského státu a dosud neopustili území členských států EU.
19. Na základě shora uvedených zjištění je tedy příslušným státem k posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany Francie. Z tohoto důvodu žalovaný požádal 7. 1. 2025 Francii o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, kterou žalobci podali v ČR dne 24. 12. 2024. Dne 6. 3. 2025 obdržel správní orgán informaci o tom, že Francie uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu.
20. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Francie existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Francie, azylový systém ze dne 12. 8. 2024. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je Francie povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení ve Francii netrpí systematickými nedostatky, je plně koherentní se systémem v ČR a normami EU a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu.
21. Na úrovni EU (jejích výkonných orgánů, Soudního dvora EU, ESLP) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie. Francie je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Francie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Francie je rovněž považována za

bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Také skutečnost, že zde ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Žalobcům tedy nehrozí ve Francii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

22. Žalobci neuváděli ve správním řízení ani v žalobě žádné nedostatky azylového systému ve Francii, z nichž by měli obavu. K Francii naopak uváděli, že se tam v minulosti nesetkali s žádnými problémy, neboť tam nepobývali, a také že nemají žádné konkrétní důvody, pro které by nemohli cestovat do Francie. Pouze by raději setrvali v ČR, do Francie nemají zájem cestovat. I přes tato sdělení žalobců ve správním řízení bylo následně v žalobě tvrzeno, že dokazováním ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobci vyjádřili obavy z pronásledování jak ve vlasti, tak i na území Francie. Takové tvrzení se však s ohledem na již výše uvedené nezakládá na pravdě. Ve vztahu k území Francie, ale i domovského státu, žalobci neuvedli žádnou argumentaci, z níž by bylo možné dovodit jejich obavy z pronásledování či vycestování do vlasti nebo na území Francie. Z údajů k podané žádosti pouze vyplynulo (sdělení žalobkyně a)), že důvodem samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany je spor o syna s bývalým manželem žalobkyně a), který si chce syna převzít do vlastní péče. Žalobce b) potvrdil, že chce být raději s matkou, než s otcem. Takto tvrzený azylový důvod bude předmětem posouzení členským státem EU (Francie), jenž je podle dublinského nařízení příslušný k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. K samotným důvodům předmětné žádosti se tedy vyjádří členský stát EU, který je příslušný k posouzení žádosti, a její posouzení finálně dokončí. Vzhledem k neuvedení jakýchkoliv nedostatků azylového systému ve Francii, nemohl soud blíže reagovat na problematiku francouzského azylového systému, pročez zcela odkazuje na zjištění a výklad provedený shora (a rovněž v napadeném rozhodnutí), v němž na podkladě zajištěných podkladů bylo možné uzavřít, že francouzské azylové řízení netrpí systematickými nedostatky, nevykazuje znaky porušování základních lidských práv a podmínky přijetí žadatelů jsou zcela standardní.
23. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z něž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky, a proto stačí jen obecná úvaha. V případě daného státu platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobcům v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
24. Z informace OAMP, Francie ze dne 12. 8. 2024 sice vyplývá poukaz na to, že jsou ve Francii nedostatečné ubytovací kapacity, a že úřady zde poskytují ubytování přibližně 59 % žadatelům, nicméně v případě žalobců bylo žalovaným zjištěno, že již od svého přicestování do ČR dne 8. 8. 2024 pobývají samostatně v soukromém ubytování a ubytovacích kapacit určených pro žadatele o mezinárodní ochranu nevyužívají. Evidentně tedy mají dostatek finančních prostředků na pokrytí životních nákladů, včetně nákladů na bydlení, popř. si je sami zajišťují. Žalobkyně a) je v produktivním věku, je plně soběstačná, nepotýká se s žádným zdravotním omezením. Podobně je na tom žalobce b), její nezletilý syn, který se již blíží věku zletilosti a matce pomáhá s obstaráváním finančních prostředků pro zajištění bydlení a dalších životních nákladů. V této souvislosti z Informace OAMP, Francie ze dne 12. 8. 2024 vyplývá, že ubytovací centra pro žadatele o mezinárodní ochranu ve Francii upřednostňují pro ubytování

- právě rodiny s nezletilými dětmi. Žalobci dále budou mít nárok (po celou dobu vyřizování jejich žádosti o mezinárodní ochranu) ve Francii na finanční a materiální pomoc od státu, přičemž poskytnutí ubytování je rovněž zohledněno ve výši finanční podpory. Po dobu řízení o žádosti žalobců o mezinárodní ochranu budou mít oba žalobci nárok na zdravotní péči, a to za podmínek jako ostatní francouzští rezidenti. Z citované zprávy také vyplývá, že podmínky v ubytovacích zařízeních jsou obecně uspokojivé a odpovídají příslušným standardům.
25. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
 26. S ohledem na již výše uvedené žalovaný zcela po právu v této věci neshledal pro aplikaci článku 17 dublinského nařízení žádné relevantní důvody. Z pohovoru s oběma žalobci bylo také zjištěno, že nemají žádné zdravotní obtíže ani zdravotní omezení a neužívají pravidelně léky. V ČR nikdy předtím dlouhodobě nepobývali a nemají zde vytvořeny silné kulturní ani sociální vazby. Současně nevyjádřili žádné výhrady k vedení azylového řízení ve Francii nebo k pobytu ve Francii. Bylo zjištěno, že žalobci nemají žádné konkrétní důvody, pro které by nemohli cestovat do Francie. Pouze preferují zůstat v ČR. Soud k tomu cituje z ustálené judikatury NSS, např. dle rozhodnutí pod sp. zn. 1 Azs 107/2023, že „*užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina*“.
 27. K uplatněným žalobním námitkám soud ještě uvádí, že jsou velmi obecné. Žalobci neuvedli žádný relevantní důvod, pro který by nemohli být přemístěni do Francie. Jedná se o zemi, která jim udělila turistická víza, na základě nichž do EU přicestovali. Vyřízení víz této země si sami zvolili. Soukromoprávní důvody žalobkyně a) pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, týkající se jejího sporu s bývalým manželem o výchovu syna, nejsou zákonným azylovým důvodem. Tyto důvody navíc nebyly žalobkyní a) blíže upřesněny a vzhledem k úpravě řízení o udělení mezinárodní ochrany budou předmětem posouzení v jiném členském státě EU, jenž je podle pravidel dublinského nařízení příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tvrzení žalobkyně a) v závěru žaloby, že je žádoucí, aby nezletilé dítě vyrůstalo v co možná nejstabilnějším prostředí a nedocházelo u něj k častým změnám země pobytu, musí soud přisvědčit. Žalobce b) má 17 roků, blíží se tedy věku zletilosti, a na jeho názor „setrvat raději s matkou, než s otcem“, musí příslušné orgány brát zřetel. To bude jednoznačně zohledněno i při posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu příslušným členským státem.
 28. Podle článku 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti. V posuzované věci je tedy Francie povinna převzít žalobce na své území a posoudit jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany.
 29. V souladu s dublinským nařízením je Francie povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany. Dosud tedy nedošlo k meritornímu posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, k tomu je vzhledem k okolnostem podané žádosti

v souladu s dublinským nařízením příslušná Francie. Ostatně ta také svoji příslušnost k posouzení žádosti uznala.

30. Soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nepřekoumatelností, nezákonností a je věcně správné. Žalobci uplatněnými námitkami nezpochybnili závěry žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobců dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měli možnost žalobci seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění žalobci nenavrhovali.
31. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry o nepřípustnosti žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobců na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci nebyli v řízení úspěšní, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. května 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

